

De schepping is de Godsopenbaring, een bekendmaking:

“Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben.” Romeinen 1:20

Het geschapene is een miljarden keren demonstreren op onze planeet en in de oneindige verre sterrenhemelen van Gods almacht en alvermogen, van zijn schoonheidszin en van zijn liefde. In ontelbare gestalten spreekt God ons toe en geeft ons een voor gevoel van onuitsprekelijke dingen.

“Hoe groot is zijn schoonheid.” Zacharias 9:17

Wij zijn mens gebleven ondanks de val van onze eerste ouders. Wij bezitten nog steeds de gezegende gave om de geestelijke ontroering aan te voelen, de verborgen stem van de schoonheid te beluisteren.

De schoonheid voor onze ziel, is ze niet wat vleugels zijn voor de vogels? Is ze niet de wezensrijkdom, de doorbraak van het eeuwige in een symfonie van vorm en kleur en klank? Is ze niet de vertolking van het eeuwig schoon van de liefde uit geurige bloemen en nachtelijke sterren? Helaas, velen zijn als blindgeborenen, voor wie de natuurweelde en het woord “verrukkelijk” geen zin hebben.

“Aanschouw ik uw hemel, het werk uwer vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt. Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet?” Psalm 8:4-5

Dr Werner von Braun, ruimtevaartgeleerde, sprak in 1972:

“Terwijl de wetenschap ons meer tracht te leren aangaande de schepping, tracht de godsdienst ons meer over de Schepper te leren. Indien wij geen rechtstreeks wetenschappelijke kennis kunnen verwerven over God, is dit feitelijk niet noodzakelijk.”

De spreker bekritiseerde de geleerden die kunnen geloven in het bestaan van elektronen, die ze niet kunnen zien en tezeldertijd de onzichtbare God verwerpen.

Hij ging verder: “De orde en de schoonheid van de schepping kunnen wij niet zien zonder te aanvaarden dat er een goddelijke bedoeling achter schuilt. Moeten wij een kandelaar aansteken om de zon te zien? Hoe beter wij het universum begrijpen en zijn ingewikkelde werking, des te meer zin heeft het de Schepper ervan te bewonderen.

Deze Houvast-brochure is een realistische benadering over de vaak gestelde vraag of God nu werkelijk bestaat.

Is Hij een persoonlijke God of een vage ondefinieerbare kracht? Of misschien bestaat er “iets” onwezenlijks die we danken als alles naar wens verloopt en die we loochenen of verwensen wanneer we met tegenspoed, ziekte en dood te maken hebben? ...

Waar het mee begint... Bestaat God?

Met wie God vergelijken?

Daar staan we dan, vermoeid, belast en beladen. Dat wil zeggen afgejakkerd, ontmoedigd, opgebruikt, misbruikt, onzeker... Hoe lang kunnen we zo nog verder gaan? De gedachten zijn als een molen, en terwijl je rust en kracht nodig had, verhinderen gedachten je om de sereniteit en de stilte te vinden. Maar hoor, een stem die uitnodigt: “Kom, Ik zal je rust geven”. Geen vrede zoals dat in de wereld is, van korte duur, gebonden aan beperkingen, maar rust, zoals die alleen van boven kan komen.

Het leven gaat snel, het leven is kort... we weten het en soms denken we dat we er méér kunnen van maken door sneller te leven. Het is nu of nooit... zo denken we. Maar buiten dit korte leven is er de eeuwigheid... al over nagedacht? Honderd jaar, duizend jaar, het is een peulschil... en dat staat op het spel, door onze keuzes van vandaag. Het leven is lang genoeg om uit te maken waar we naartoe willen... om in het stemhokje te kiezen, voor God of voor de tegenstander. Ik vrees dat niet iedereen bewust is van de keuze die gemaakt wordt, of welke levenswijze en attitude beantwoorden aan die keuze. Misschien ligt het aan de manier waarop wij God zien? Of misschien kunnen we Hem zelfs helemaal niet zien. Nochtans, als ik de natuur zie en de parels van de Schepping, die getuigen van grootse daden en dagen, word ik stil. Ik voel me klein, omdat ik me op heilige grond bevind. Daar, voor mijn ogen ontvouwt zich het panorama van Hem, Die eens sprak en het was er... Ik probeer het me voor te stellen, maar mijn verstand is te klein. Het is te eng... Ja, dat is precies wat Gods woord me zegt. Bij God is niet te weinig ruimte, Zijn beloften zijn niet zoals menselijke woorden, Zijn liefde is niet wat we gewoon zijn, Zijn trouw grenst aan het ongelofelijke, Zijn kracht is niet iets om mee op te snijden, Zijn offerbereidheid bezorgt me koude rillingen... Alles wat ik te weten kom over Wie Hij is, is me wonderbaar. Daarom is het veilig om te schuilen in de schaduw van de Allerhoogste. “want met wie dan wilt gij God vergelijken en welke vergelijking op Hem toepassen?” Jesaja 40

Ik word stil, rust keert weer, want zijn heilige aanwezigheid geeft ademruimte. “Mijn ziel is aan U verkleefd, uw rechterhand houdt mij vast” Psalm 63

de “Onbekende God”

Toen Paulus op de heuvel van Mars de intellectuelen van Athene de hun onbekende God wilde bekend maken, lachten de uit hun slaap opgeschrikte wijsgeren. Het was de groene lach van het ongeloof, de domme lach ... het eeuwig verzet van de wijsheid van deze wereld.

De Bijbelse openbaring van de godheid was voor het Griekse denken een dwaasheid, net zoals vandaag voor het moderne denken dat zich in schuldige onwetendheid van zijn Schepper afwendt. Zo gaan velen op weg, niet wetend waar vandaan of waarheen... en weten zich ‘bevrijd’ van het juk van het verleden. Geen betutteling, geen pottenkijkers, geen verantwoording verschuldigd, ware het niet dat diezelfde God ook nog een geweten had ingeplant, dat - zolang het werkt - aanklaagt en spreekt van schuld... Gelukkig kunnen we vluchten, kunnen we ons verdoven... maar we komen niet ver. We proberen God te ontkennen, Hem voor te stellen als een verzinsel, een zinsbegoocheling, een uitvinding van mensen die macht wilden uitoefenen, of slimme geesten zagen Hem en de hele dienst die in zijn naam werd gehouden, als opium voor het volk.

Later hoopten we Hem kwijt te spelen, toen de spade ging graven en in de aardlagen de fossielen uit lang vervlogen tijden blootlegde. Maar we kregen een probleem om een spontane, natuurlijke evolutie in te passen in de tijdsspanne die we daarvoor hadden opgesteld. Het gloeiend magma van de oerknal geraakte niet tijdig afgekoeld of er was telkens weer een factor die de puzzel ontsierde. Zelfs al lachten de natuurwetten ons vierkant uit, of bewezen de aardlagen precies het tegengestelde als wat ons goed uitkwam en hielden we de waarheid ten onder, gewoon omdat zoiets niet kon, of in het belang van de wetenschap... We zochten het overal, in het noorden of het zuiden, in het westen, en vluchtten tenslotte naar het oosten. Er zal wel ‘iets’ zijn, zei je toen. ‘Ieder zijn waarheid’, er schuilt wel in alles iets goeds. Je vergat met opzet dat je dit ook kunt omkeren... maar we moeten positief blijven!

Zelfs de woelige tijden, het vervullen van de tekenen des tijds, het woeden van de stormen en het openen van de sluizen der ontzetting, konden geen verandering brengen.

‘Als God wil dat ik in Hem geloof, laat Hij zich dan eens zien... dan zal ik in Hem geloven’, sprak een uitdagende voorbijganger. Dan denk ik, ‘Gelukkig doet God dat niet, want dat zou je laatste dag zijn...’ Maar God zwijgt als de mens spreekt en denkt alle antwoorden te kennen.

Als de mens luistert, spreekt God.

Als de mens gehoorzaamt, handelt God.

Als de mens bidt, geeft God kracht.

Dat is waar het om gaat: toekijken, luisteren, bestuderen, vragen stellen, niet tevreden zijn met halve antwoorden, bezinnen – bidden – en de diepere en ware zin van het leven leren kennen en smaken. Dat is mijn wens voor u, zodat de Onbekende geen Onbekende blijft.

Nietzsche beweerde wel “God is dood!... Wij hebben Hem vermoord!”, maar God verklaart “Nietzsche is dood en er is geen dageraad voor hem.”

“Je zult plaatsen vinden op aarde waar geen wetten zijn, waar men niet weet wat geld is, je zult steden vinden zonder vestingwerken, volken zonder vaderland, maar nergens ter wereld zal je een land of volk vinden waar geen altaren zijn en waar geen gebeden zijn opgestegen ten hemel.”

Op welk punt van de tijd wij het boek van de mensengeschiedenis ook openslaan, wij vinden er steeds mensen, neergeknield voor het bovennatuurlijke, hun tranen drogend met een blik naar boven.

Wie God loochent, is als een bloem die de zon loochent. Zelden is de mens ongelovig als hij weent op het graf. Daar betrapt men hem op heterdaad op een onbewust schreien naar God. Wanneer de harde oppervlakte van zijn leven verbroken wordt, openbaart zich een sprankel van een diepere wereld, waarvan hij zich niet bewust was. Hoe mooi de komedie ook geweest moge zijn, het laatste bedrijf is bitter.

Velen zijn er die, geconfronteerd met de dood, vragen naar de godsdienst die zij vroeger vervloekt hebben!

Het staren op het gezicht van een stervend geliefd wezen, doet de praktijk van het ongeloof ineen storten. Dan wil men troosten en sterken en men ervaart de machteloosheid van de theorieën van het ongeloof. Wat kunnen wij zeggen tegen het wezen dat zich krampachtig vastklemt aan zijn laatste levensuur:

Ik weet geen raad voor jou - de eeuwige stof vraagt niet naar je wel of wee zij weet immers niet dat je bestaat!

Waar evenwel de Gekruisigde oprijst, daar rijst, groot en machtig, stralende hoop aan de horizon. Waar is de gelovige, die in momenten van de dood, het spijtig vindt geloofd te hebben? Er zijn altijd mensen geweest die niet geloofden in het bestaan van God. Nooit echter heeft die idee zo'n wereldomvattende uitbreiding genomen; dit verschijnsel is uniek in de geschiedenis.

Laten wij nuchter een blik werpen in de natuur. De ondoorgrondelijke geheimenissen van de bloemenbruiloft zijn menigvuldig. Buitengewoon zijn de wonderen die er dagelijks plaatsvinden. Uit het hart van de bloem rijzen meeldraadjes op, met stofkolkjes die levengevend stuifmeel bevatten. Op het ultieme ogenblik laten de helmknopjes het bevruchtend stuifmeel ontsnappen, zij gooien met levensgoud. Het kleverig gedeelte van het vrouwelijk stampertje vangt het op.

Het gouden stofje is een technisch wonder; soms is het met kunstig reliëf bewerkt. Het heeft kleine openingen in de buitenwand, met dekseltjes gesloten. Het kleverig vocht van het stampertje, die het heeft opgevangen, dringt door de fijne wand, de inhoud zwelt, de dekseltjes openen zich, het teeltstofje stort zich uit in de vorm van een heel fijn buisje. Het dringt door de ganse lengte van het stampertje en gaat de zaadkiemen zoeken, die in het hart van de bloem nog slapen en de toekomstdroom in zich bergen. Door een geheimzinnig contact, dat van het gouden stofje uitgaat, worden zij bevrucht. Hun kiem zal niet tot ontwaking komen als deze niet de geheimzinnige aanraking ontvangt. Vaarwel de bloem! Nu zal zij verwelken. De levenskus wordt de kus des doods. Wie leidt dat verrukkelijke levensspel? Het toeval?

Tallos zijn de wonderbare bestuivingsmethoden die wij vinden bij de verschillende bloemensoorten. Vanwaar die alwetende leiding met nauwkeurige kennis van zaken? Wie begrijpt dit overzien van alle dingen?